বড়োসকল

বড়োসকল হৈছে নিজৰ সুস্থ সমাজ-ব্যৱস্থা, ভাষা-সাহিত্য, ধৰ্ম আৰু সমৃদ্ধিশালী সংস্কৃতি থকা এটা জাতি। বড়োসকল উত্তৰ-পূৱ ভাৰতৰ আদিম জনগোষ্ঠী। ছাৰ এডৱাৰ্ড গেইটৰ মতে অসম তথা উত্তৰ-পশ্চিম বঙ্গত বড়োসকলৰ বৃহৎ ৰাজ্য আছিল।

ক'বলৈ গ'লে বড়ো (বড়ো) শব্দটো বহল অৰ্থত সমগোষ্ঠীয় বিভিন্ন লোকৰ সমষ্টি। তেওঁলোকক উত্তৰ-পূৱ বঙ্গ, গোৱালপাৰা জিলাত মেচ আৰু নেপালত মেচে হিচাবে জনা যায়। বড়োসকলক অসমৰ বিভিন্ন স্থানত সিঁচৰতি হৈ থকা দেখা যায়। একেদৰে বড়োমূলীয় — সোনোৱাল কছাৰী, ঠেংগাল কছাৰী, চুতীয়া, দেউৰী, লালুং, ৰাভা, গাৰ', হাজং আৰু ত্ৰিপুৰী লোকসকল লক্ষীমপুৰ, তিনিচুকীয়া, ডিব্ৰুগড়, শিৱসাগৰ আদি বিভিন্ন ঠাইত বসবাস কৰা দেখিবলৈ পোৱা যায়। কাৰ্বি আংলং আৰু ডিমা হাচাও জিলাত থকা ডিমাচা-কছাৰীসকল বৃহৎ বড়ো গোষ্ঠীৰে এটি শাখা।

বড়োসকলৰ ভাষা আৰু সাহিত্য

বড়োসকলৰ নিজা সমৃদ্ধিশালী ভাষা আছে। ই বড়োসকলৰ মাতৃ ভাষা। বড়োসকলৰ উচ্চ মানৰ আৰু বিজ্ঞানসন্মত শব্দভাণ্ডাৰ আছে। বড়ো ভাষা শদিয়াৰ পৰা পূৱ বংগলৈ আৰু উত্তৰে নেপালৰ পৰা বাংলাদেশলৈ প্ৰসাৰিত আৰু প্ৰচলিত হোৱা এটি বহল ভাষা। ভাষাবিদ প্ৰমোদ চন্দ্ৰ ভাট্টাচাৰ্য্যৰ মতে কিৰাত ৰাজ্য শাসনৰ সময়ত বড়ো ভাষাই চৰকাৰী আৰু আদালতৰ ভাষা হিচাপে প্ৰচলন আছিল।

বড়ো ভাষা হৈছে চীনা তিব্বত-বৰ্মীয় ঠালৰ ভাষা। পণ্ডিতসকলৰ মতে তিব্বতীয় ভাষাৰ দুটা প্ৰধান ঠাল হৈছে —

১. তিব্বত বৰ্মীয় আৰু

২. টাই- চীনা ভাষা।

তিব্বত বৰ্মীয় বৃহৎ ভাষাটো হৈছে বড়ো-নাগা ভাষা। প্ৰথম অৱস্থাত বড়ো-নগা একেটা পৰিয়ালৰ অন্তৰ্ভুক্ত আছিল। পাছলৈ নগাসকলে ভাগ হৈ যায়। বড়ো মূলৰ পৰা সৃষ্টি হোৱা ভাষাবোৰ হৈছে — ডিমাছা, গাৰো, ৰাভা, চুতীয়া, লালুং, হাজং আৰু তিৱা।

১৯৬৩ চনত বড়ো ভাষাই প্ৰাথমিক স্তৰত মাধ্যম হিচাপে স্বীকৃতি লাভ কৰে আৰু ১৯৬৮ চনত উচ্চ মাধ্যমিক বিদ্যালয়ত অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হয়। ইয়াৰ উপৰিও ১৯৭৭ চনত গুৱাহাটী বিশ্ববিদ্যালয়ে ভাৰতীয়

আধুনিক ভাষা হিচাপে স্বীকৃতি প্ৰদান কৰে। ১৯৮৪ চনৰ পৰা বড়ো ভাষাই অসমৰ ৰাজ্যিক ভাষা হিচাপে ৰাজপত্ৰৰ যোগেদি স্বীকৃতি লাভ কৰিবৰলৈ সক্ষম হয়। ইং ২০০৫ চনৰ ১৭ অক্টোবৰ তাৰিখে বড়ো ভাষাই ভাৰতৰ উচ্চতম স্বতন্ত্ৰ সাহিত্য প্ৰতিষ্ঠান সাহিত্য অকাডেমীৰ পৰা স্বীকৃতি লাভ কৰে আৰু ২০০৫ চনৰ ডিচেম্বৰ মাহৰ ৩ তাৰিখে কেন্দ্ৰীয় লোকসেৱা আয়োগে বড়ো ভাষাক এটা বিষয় ভাষা হিচাপে অন্তৰ্ভুক্ত কৰে। ইং ২০০৩ চনত ভাৰত চৰকাৰ, অসম চৰকাৰ আৰু বড়ো লিবাৰেশ্বন টাইগাৰৰ সৈতে হোৱা বি.টি.চি. (বডোলেণ্ড টেৰিটৰিয়েল কাউন্সিল) চুক্তি মৰ্মে বড়ো ভাষা সংবিধানৰ অষ্টম অনুসূচীত অন্তভূক্ত হ'বলৈ সমৰ্থ হয়। সংবিধানৰ অষ্টম অনুসূচীত অন্তভূক্ত হোৱাৰ পাছত বড়ো ভাষাই অগ্ৰগতি লাভ কৰাৰ কাৰণে সুবিধা পায়।

বৰ্তমান বড়ো ভাষাই গুৱাহাটী, বড়োলেণ্ড, ডিব্ৰুগড় আৰু কটন বিশ্ববিদ্যালয়ৰ এটা পূৰ্ণাংগ বিভাগ হিচাবে স্থান লাভ কৰিছে। বড়ো সাহিত্য সভাই যোৱা ১৯৫২ চনৰ ১৬ নবেম্বৰত প্ৰতিষ্ঠা হোৱা দিনৰ পৰাই বড়ো ভাষা, সাহিত্য আৰু সংস্কৃতিৰ প্ৰসাৰ আৰু উন্নতিৰ বাবে আগভাগ লৈ আহিছে। বড়ো ভাষাৰ প্ৰথমখন গ্ৰন্থ হৈছে গংগাচৰণ কছাৰীৰ 'বড়ো ফিছা ও আইন' (১৯১৫)। চিত্তৰঞ্জন মোছাহাৰী দেৱৰ 'ফৈমাল মিজিংক' (১৯৭০), বড়ো সাহিত্যৰ প্ৰথম চুটিগল্প সংকলন আৰু 'জুজাইনি অৰ' (১৯৭২) প্ৰথমখন উপন্যাস। বড়ো ভাষাত 'বডোছা', 'বডোলেণ্ড ইংখং', 'বডোলেণ্ড চানথ্ৰি' আৰু 'হায়েননি ৰাদাব' আদি বিভিন্ন বাতৰি কাকত প্ৰকাশ হৈ আহিছে।

বড়োসকলৰ ধৰ্ম ঃ

বড়োসকলৰ অতি পুৰণি ধৰ্মটো হৈছে বাথৌ ধৰ্ম। বাথৌ বৌৰাই বড়োসকলৰ শ্ৰেষ্ঠ দেৱতা। বড়োসকলে মাটি (হা), বায়ু (বাৰ), পানী (দৈ), আকাশ (অখ্ৰাং) আৰু সূৰ্য্য (সান) এই পঞ্চতত্ত্বৰ সৃষ্টিকৰ্তাজনক ঈশ্বৰ হিচাপে মানি লয়। ইয়াকে বাথৌ বুলি কোৱা হয়। খেৰাই বড়োসকলৰ ধৰ্মীয় উৎসৱ। সমাজৰ সকলোৰে মংগলৰ কাৰণে দৌদিনি আৰু দৌৰিৰ সহযোগত খেৰাই উৎসৱ উদ্‌যাপন কৰা হয়। বড়োসকলক বাথৌ ধৰ্মৰ উপৰিও অন্যান্য ধৰ্ম যেনে— খ্ৰীষ্টান ধৰ্ম, অনুকুল ধৰ্ম, বৈষ্ণৱ ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰা দেখা যায়। ইয়াৰ বাহিৰেও ব্ৰহ্ম ধৰ্মকো বড়োসকলৰ কিছুমান লোকে নিজৰ ধৰ্ম হিচাপে আঁকোৱালি লৈছে।

বড়োসকলৰ সংস্কৃতি ঃ

বড়ো মহিলা নাইবা জীয়ৰীসকলে কাপোৰ বোৱা-কটা কৰাত যথেষ্ট পাকৈত বুলি জনা যায়। বড়োসকলৰ সমাজত প্ৰতি ঘৰে কমেও এযোৰ তাঁতশাল দেখিবলৈ পোৱা যায়। বড়ো মহিলাসকলে দখনা, আৰনাই, ফালি, চাদ্ৰি ইত্যাদি বয়। বড়ো মহিলাসকলে কাপোৰত তোলা ফুলবোৰ হৈছে — দাওথু আগান, ফাৰেও মেগন, মুফুৰ আফা, দাওৰাই মৌৱেৰ, থাইগিৰ বিবাৰ হাজৌ আগৰ ইত্যাদি। আৰনাইখন বড়োসকলে শ্ৰদ্ধা আৰু সন্মানৰ চিন-স্বৰূপে ব্যৱহাৰ কৰে।

গীত-মাত আৰু বাদ্যযন্ত্ৰ ঃ

বড়োসকলৰ নিজস্ব নৃত্য, গীত-মাত আৰু বাদ্যযন্ত্ৰ আছে। বড়োসকলৰ প্ৰধান গীতসমূহ তলত উল্লেখ কৰা ধৰণে তিনিটা ভাগত ভাগ কৰিব পাৰি। (১) প্ৰাৰ্থনা গীত (আৰজ মেথায়) (২) লোক গীত

(খুগা মেথায়) আৰু (৩) আধুনিক গীত (গৌদান মেথায়)। প্ৰাৰ্থনা গীতসমূহ হৈছে — খেৰাই প্ৰাৰ্থনা, মন্ত্ৰগীত, চেৰজা গীত আৰু দহাৰ গীত। লোকগীতসমূহ হৈছে— বৈশাগু গীত, বিয়া গীত, খেলা গীত, শিশুৰ ওমলা গীত, প্ৰেমৰ গীত ইত্যাদি। আধুনিক গীতসমূহ হৈছে বৰ্তমান কালৰ গীত।

বড়ো নৃত্য দুবিধঃ (১) পুৰণি বড়ো নৃত্য আৰু (২) আধুনিক বড়ো নৃত্য। বাগুৰুম্বা আৰু বাৰদৈছিখ্‌লা নৃত্য অকল ভাৰতবৰ্ষতেই নহয় এচিয়া মহাদেশৰ ভিতৰতে খ্যাত। বড়োসকলৰ প্ৰধান বাদ্য-যন্ত্ৰবোৰ হৈছে— খাম (মাদল), চিফুং (বাঁহী), জথা (তাল), চেৰজা আৰু গংগনা।

বড়ো চুক্তি ঃ

প্ৰধান মন্ত্ৰী পি.ভি. নৰসিংহ ৰাওৰ নেতৃত্বত ভাৰত চৰকাৰ, কেন্দ্ৰীয় প্ৰতিৰক্ষা মন্ত্ৰী শাৰদ পাৱাৰদেৱৰ সহযোগত কেইবালানি আলোচনা হোৱাৰ পিছত নিখিল বড়ো ছাত্ৰ সন্থা (এবছু), বড়ো গণ সংগ্ৰাম সমিতি (বি.পি.এ.চি.) আৰু অসমৰ মুখ্যমন্ত্ৰী হিতেশ্বৰ শইকীয়াদেৱৰ মাজত হোৱা আলোচনা মৰ্মে ১৯৯৩ চনৰ ২০ ফেব্ৰুৱাৰি তাৰিখে বড়োলেণ্ড স্বায়ত্ব শাসিত পৰিষদখন গঠন কৰা হয়।

ইয়াৰ পাছত বড়োসকলৰ সংস্কৃতি, ভাষা, শিক্ষা আৰু অৰ্থনৈতিক দিশত উন্নতিৰ বাবে ভাৰত চৰকাৰ, অসম চৰকাৰ আৰু বড়ো লিবাৰেশ্বন টাইগাৰৰ মাজত ইং ২০০৩ চনৰ ১০ ফেব্ৰুৱাৰি তাৰিখে বড়োলেণ্ড টেৰিটৰিয়েল এৰিয়াচ ডিষ্ট্ৰিক নামকৰণেৰে এখন নতুন চুক্তি সম্পাদন কৰা হয়। এই চুক্তি অনুসৰি বি.টি.চি. (বড়োলেণ্ড) এলেকাত মুঠ ৩০৭৯ খন গাঁও সামৰি লৈ কোকৰাঝাৰ, চিৰাং, বাক্‌সা আৰু ওদালগুৰি এই চাৰিখন জিলা গঠন কৰা হয়।

বড়োসকল বহুসংখ্যক ব্যক্তিয়ে অসমীয়া জাতীয় জীৱনলৈ বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত অৱদান আগবঢ়াই আজিও স্মৰণীয় হৈ আছে। তলত তাৰে কেইগৰাকীমানৰ বিষয়ে চমুকৈ উল্লেখ কৰা হ'ল—

ৰাষ্ট্ৰীয় বঁটা প্ৰাপক ওস্তাদ কামিনী কুমাৰ নাৰ্জাৰী

নৃত্য শিল্পী ওস্তাদ কামিনী কুমাৰ নাৰ্জাৰীৰ নিস্বাৰ্থ আৰু অশেষ প্ৰচেষ্টাত বড়ো নৃত্য ৰাজ্যিক পৰ্য্যায়ৰ পৰা ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়লৈ উন্নীত হয়। তেওঁ ১৯২৬ চনত বৰ্তমান গোসাইগাঁও মহকুমাৰ অন্তৰ্গত বিন্যাখাটা অঞ্চলৰ বামুণকুৱা গাঁৱত জন্ম গ্ৰহণ কৰিছিল। তেওঁৰ পিতৃৰ নাম আছিল বজাৰাম নাৰ্জাৰী আৰু মাতৃৰ নাম আছিল থাংগালী নাৰ্জাৰী।

১৯৫৫ চনত দিল্লীত হোৱা অল ইণ্ডিয়া ৰেডিঅ'ৰ মুকলি প্ৰদৰ্শনী অনুষ্ঠানত তেওঁ অংশ গ্ৰহণ কৰি বিবাহ গীত পৰিবেশন কৰিছিল। এই অনুষ্ঠানৰ পৰা উভতি আহিয়েই ওস্তাদ কামিনীয়ে বড়ো সংস্কৃতিৰ উন্নতিৰ বাবে বিভিন্ন দিশত কাম কৰিবলৈ লয়।

১৯৫৭ চনৰ ২৬ জানুৱাৰী তাৰিখে দিল্লীত অনুষ্ঠিত গণতন্ত্ৰ দিৱসত ওস্তাদ কামিনী কুমাৰ নাৰ্জাৰীয়ে এটি 'সাংস্কৃতিক দল' লৈ অংশ গ্ৰহণ কৰে। ২৭ জানুৱাৰীত অনুষ্ঠিত হোৱা বড়ো কৃষ্টি দলে বাগুৰুমবা নৃত্য পৰিবেশন কৰি ভাৰতৰ ভিতৰত প্ৰথম স্থান দখল কৰে।

১৯৯২ চনত এছিয়া মেলা ১৩-ত অংশ গ্ৰহণ কৰি বড়ো নাছিলা নৃত্য প্ৰদৰ্শন কৰি দৰ্শকৰ পৰা ভূয়সী প্ৰশংসা লাভ কৰিছিল। ১৯৭৬ চনত গুৱাহাটীত হোৱা ভাৰত-ছভিয়েট মন্ত্ৰী সন্মিলনত বড়ো কৃষ্টি প্ৰদৰ্শন কৰে। ইয়াৰ উপৰিও নাৰ্জাৰীৰ দলে ১৯৮২ চনৰ ২৯ জুলাই তাৰিখে গুৱাহাটীৰ ৰবীন্দ্ৰ ভৱনত অনুষ্ঠিত হোৱা 'জনজাতি লোক-নৃত্য প্ৰদৰ্শনী' অনুষ্ঠানত অংশ গ্ৰহণ কৰে।

ওস্তাদ কামিনী কুমাৰ নাৰ্জাৰীয়ে ১৯৮২ চনত 'সংগীত নাটক একাডেমী' বঁটা লাভ কৰিছিল।

তেওঁৰ প্ৰচেষ্টাতেই বড়ো সংস্কৃতিয়ে ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়ৰ সন্মান অৰ্জন কৰিবলৈ সক্ষম হ'ল। এই মহান শিল্পীজনাই ১৯৯৮ চনৰ ১৬ মে তাৰিখে ইহলীলা সম্বৰণ কৰে।

কলা জগতৰ প্ৰখ্যাত শিল্পী শোভা ব্ৰহ্ম

ড° শোভা ব্ৰহ্ম ভাৰতৰ এজন প্ৰখ্যাত ভাস্কৰ্যবিদ আৰু অসমৰ কলা জগতৰ পথ-প্ৰদৰ্শক। তেওঁৰ সৃষ্টিৰাজিয়ে বড়ো আৰু অসমীয়া সমাজৰ প্ৰকৃত প্ৰতিচ্ছবি দাঙি ধৰিছে। এই মহান শিল্পীগৰাকী ১৯২৯ চনৰ ১৮ অক্টোবৰ তাৰিখে বৰ্তমান কোকৰাঝাৰ জিলাৰ গোসাইগাঁৱৰ ভুমকা নামৰ এখন পিছ পৰা গাঁৱত জন্মগ্ৰহণ কৰিছিল। তেওঁৰ পিতৃৰ নাম আছিল হৰিচৰণ ব্ৰহ্ম আৰু মাতৃৰ নাম আছিল দেৱশ্ৰী ব্ৰহ্ম।

ড° ব্ৰহ্মাই নিজ গাঁৱৰ প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত শিক্ষা গ্ৰহণ কৰিছিল। ইয়াৰ পিছত ধুবুৰীৰ ছাপটিগ্ৰাম হাইস্কুলৰ পৰা ১৯৫০ চনত বুৰঞ্জী বিষয়ত লেটাৰসহ প্ৰথম বিভাগত উত্তীৰ্ণ হৈ গুৱাহাটী মহাবিদ্যালয়ত নাম ভৰ্তি কৰে। ব্ৰহ্মাদেৱে সৰুৰে পৰাই এজন চিত্ৰশিল্পী আৰু ভাস্কৰ্যশিল্পী হোৱাৰ সপোন দেখিছিল। ললিত কলাৰত্ন ড° শোভা ব্ৰহ্মাদেৱে ১৯৫০ চনত কবিগুৰু ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰে স্থাপন কৰা শান্তি নিকেতনত নাম ভৰ্তি কৰে আৰু ১৯৫৭ চনত সুখ্যাতিৰে শিল্প বিষয়ত স্নাতক ডিগ্ৰী লৈ অসমলৈ উভতি আহে আৰু তাৰিণী চৰণ হাইস্কুলত শিক্ষকতা আৰম্ভ কৰে। তেওঁৰ সৃষ্টিশীল জীৱনৰ দুটা লক্ষ্য আছিল। প্ৰথমটো হৈছে অসমত চাৰুকলা মহাবিদ্যালয় প্ৰতিষ্ঠা কৰা, দ্বিতীয়টো হৈছে উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ বিভিন্ন জাতি-জনগোষ্ঠীৰ কৃষ্টি-কলা, জন জীৱন অধ্যয়ন কৰি এক সুকীয়া শিল্পধাৰাৰ সৃষ্টি কৰা। তেওঁ হাইস্কুলত শিক্ষকতাৰ কাম কৰিলেও শিল্পকলাক ন-ৰূপে সুসজ্জিত কৰি গঢ়ি তোলাৰ মন সদায় পুহি ৰাখিছিল। দৰিদ্ৰতা আৰু চৰম অৰ্থ অভাৱ-সত্ত্বেও তেওঁৰ শিল্পধাৰাৰ সৃষ্টিৰ যি নিৰলস প্ৰচেষ্টা ই কেতিয়াও থমকি ৰোৱা নাছিল। ১৯৬৪ চনৰ ৩১ জানুৱাৰী তাৰিখে বৰ্তমানৰ চৰকাৰী চাৰুকলা মহাবিদ্যালয়ত অধ্যক্ষৰূপে তেওঁ নিযুক্তি লাভ কৰে। এই মহাবিদ্যালয়খনৰ চৰকাৰীকৰণ কৰাৰ পৰা কলেজ পৰ্যায়লৈ নিবৰ বাবে অশেষ প্ৰচেষ্টা গ্ৰহণ কৰিছিল। আনকি তেওঁ ইয়াৰ বাবে নিজৰ জীৱনত বহুতো সংঘাটপূৰ্ণ সময় অতিবাহিত কৰিবলগীয়া হৈছিল। মাজে সময়ে বহু মন্ত্ৰী-বিধায়ক, বিষয়া-কৰ্মচাৰীৰ গুচৰলৈ গৈ নিজৰ তিক্ত অভিজ্ঞতাৰে বিষণ্ণ মনেৰে ঘৰমুৱা হ'বলগীয়া হৈছিল। তথাপি তেওঁৰ মন বিচলিত হোৱা নাছিল। কোনো ক্ষোভ নাছিল। ড° শোভা ব্ৰহ্মাদেৱে সদায় কিবা নহয় কিবা এটা কাম কৰি ভাল পাইছিল। তেওঁ নিজৰ প্ৰাত্যহিক জীৱনৰ আনন্দক জলাঞ্জলি দি নৱ-প্ৰজন্মৰ কাৰণে অক্লান্তভাৱে কাম কৰিছিল। নিজৰ চিত্ৰ-ভাস্কৰ্যৰ জৰিয়তে জাতি-ভাষা-বৰ্ণ নিৰ্বিশেষে সকলোকে মিলি দেশ তথা নিজ মাতৃক উদ্ধাৰ কৰিবলৈ অনুপ্ৰেৰণা যোগাইছিল। তেওঁৰ প্ৰতিখন ছবিয়ে

একোখন কিতাপৰ দৰে আছিল। ১৯৬৫ চনত তেওঁৰ চিত্ৰ আৰু ভাস্কৰ্যসমূহ প্ৰথমবাৰৰ বাবে গুৱাহাটী জিলা পুথি ভঁৰালত প্ৰদৰ্শন কৰা হৈছিল। তাৰ পাছত তেওঁৰ সৃষ্টিবোৰ শ্বিলং, দিল্লী, কলকাতা, মুম্বাই, বুলগেৰিয়া, চেকোশ্ল'ভাকিয়া আদি দেশ-বিদেশৰ বিভিন্ন ঠাইত প্ৰদৰ্শন কৰা হৈছিল। তেওঁৰ সৃষ্টিৰাজিয়ে স্বদেশৰ লগতে বিদেশৰ বিভিন্ন প্ৰান্তত শিল্পপ্ৰেমীৰ মন জয় কৰিব পাৰিছিল। দেশৰ বিভিন্ন সংগ্ৰহালয়ত তেওঁৰ চিত্ৰই স্থান পাইছে।

চিত্ৰ-ভাস্কৰ্যৰ উপৰিও তেওঁৰ সাহিত্য সৃষ্টিতো যথেষ্ট হাত আছিল। ১৯৮৯ চনত চাৰু-কলা আৰু কলা-মহাবিদ্যালয়ৰ অধ্যক্ষ পদৰ পৰা অৱসৰ গ্ৰহণ কৰাৰ পিছত সাহিত্য ৰচনা কৰাত নিজকে নিমজ্জিত কৰি ৰাখিছিল। তেওঁৰ প্ৰকাশিত গ্ৰন্থসমূহ হৈছে—'শিল্পকলাৰ নৱপ্ৰজন্ম', 'ভাৰতীয় চিত্ৰ কলা' (অনুবাদ) 'গৈদান উজি' (বড়ো), 'লিউ-নাৰ্ডো-দ্যা-ভিন্সি', 'বোজেছ বেজ এণ্ড গন্ড' (ইংৰাজী) আৰু 'খন্থায়াগ্ৰন্থী' (বড়ো ভাষাত অনুবাদ)।

ড° শোভা ব্ৰহ্মদেৱে নিজৰ কৰ্মৰাজিৰ বাবে ৰাজ্যিক পৰ্যায়ৰ পৰা ৰাষ্ট্ৰীয় পৰ্যায়লৈ বিভিন্ন বঁটা পাবলৈ সক্ষম হৈছিল। তেওঁ লাভ কৰা বঁটাসমূহ হৈছে অসম শিল্পী পেঞ্চন বঁটা (১৯৭৭), অসম চৰকাৰৰ সাংস্কৃতিক পেঞ্চন বঁটা (১৯৯০), কমল কুমাৰী বৰুৱা ফাউণ্ডেচন বঁটা (১৯৯১), অসম ৰাজ্যিক বিষ্ণু ৰাভা বঁটা (১৯৯৬), প্ৰণৱ বৰুৱা শিল্পী বঁটা (১৯৯৬), সদ্ভাৱনা বঁটা (২০০২), ইংখাং ট্ৰাষ্ট কমিটি বঁটা (২০০৬), বড়োলেণ্ড টেৰিটৰিয়েল কাউন্সিল এৱাৰ্ড ফৰ আৰ্ট এণ্ড কালচাৰ (২০০৬), ললিত কলা ৰত্ন এৱাৰ্ড (২০০৭)। ইয়াৰ উপৰিও ডিব্ৰুগড় বিশ্ববিদ্যালয় আৰু কলিকতাৰ ৰবীন্দ্ৰ ভাৰতী বিশ্ব বিদ্যালয়ৰ পৰা ব্ৰহ্মদেৱে ডি-লিট-উপাধি লাভ কৰিছিল।

ড° শোভা ব্ৰহ্মদেৱে নাৰীৰ ওপৰত চলা নিষ্ঠুৰতা আৰু মানুহে নিজৰ স্বাৰ্থ পূৰণৰ বাবে প্ৰকৃতিৰ ওপৰত লোৱা ধ্বংসলীলা সহ্য কৰিব পৰা নাছিল। মাতৃ জাতিৰ বেদনাক চিত্ৰৰ যোগেদি বিমোচনৰ কথা চিন্তা কৰিছিল। ভুমকাত বড়ো নাৰীৰ ওপৰত হোৱা পাশৱিকতাৰ কাৰুণ্য তেওঁৰ চিত্ৰত প্ৰকাশ পাইছিল। অসমৰ প্ৰকৃতিৰ সৌন্দৰ্য, নদ-নদী, শিল আৰু সেউজীয়া পাহাৰৰ মনোৰম দৃশ্যই তেওঁৰ মনত উদ্রেক সৃষ্টি কৰিছিল আৰু এয়েই তেওঁক শিল্প আৰু ভাস্কৰ্য জগতলৈ লৈ গৈছিল।

চিত্ৰশিল্প আৰু ভাস্কৰ্যৰ লগতে সাহিত্য চৰ্চাত নিজকে মনে প্ৰাণে ঢালি দি এই মহান শিল্পীজনে ২০১২ চনৰ মাৰ্চ মাহৰ ৫ তাৰিখে শেষ নিশ্বাস ত্যাগ কৰে।

শ্বহীদ বিনেশ্বৰ ব্ৰহ্ম

শ্বহীদ বিনেশ্বৰ ব্ৰহ্মদেৱে ১৯৪৯ চনৰ ২৮ ফেব্ৰুৱাৰী তাৰিখে বৰ্তমান কোকৰাঝাৰ জিলাৰ ভাতৰমাৰী গাঁৱত জন্মগ্ৰহণ কৰে। তেওঁৰ পিতৃ-মাতৃৰ নাম আছিল ক্ৰমে তাৰামণি ব্ৰহ্ম আৰু সোনটি ব্ৰহ্ম।

ব্ৰহ্মদেৱৰ প্ৰাথমিক শিক্ষা আৰম্ভ হয় নিজ গাঁৱৰ ৩৬৫ নম্বৰ প্ৰাথমিক বিদ্যালয়ত ১৯৫৪ চনত। প্ৰাথমিক শিক্ষা সাং কৰি কোকৰাঝাৰ উচ্চতৰ মাধ্যমিক বহুমুখী বিদ্যালয়ত ১৯৬০ চনত নাম ভৰ্তি কৰে। এই বিদ্যালয়ৰ পৰাই এম.ই. খণ্ডৰ বৃত্তি লাভ কৰাৰ লগতে ১৯৬৭ চনত পি.ইউ.এচছি. পৰীক্ষাত অংকত লেটাৰ নম্বৰসহ প্ৰথম বিভাগত উত্তীৰ্ণ হয়। একেটা বৰ্ষতেই যোৰহাটৰ অসম কৃষি মহাবিদ্যালয়ত স্নাতক ডিগ্ৰীত নামভৰ্তি

কৰে আৰু ১৯৭২ চনত উক্ত কৃষি মহাবিদ্যালয়ৰ পৰা কৃষিৰ স্নাতক ডিগ্ৰী লাভ কৰে।

তেওঁ ১৯৭৩ চনৰ ফেব্ৰুৱাৰী মাহত প্ৰথমবাৰৰ বাবে 'হিন্দুস্তান সাৰ নিগম' আৰু 'কৃষি সম্প্ৰসাৰণ বিভাগত' চাকৰি জীৱন আৰম্ভ কৰে। সেই বিভাগতেই তেওঁ বিভিন্ন পদবী বহন কৰি ধুবুৰী, কোকৰাঝাৰ আৰু মঙ্গলদৈ ইত্যাদি ঠাইবোৰত থাকি সফল কৰ্ম জীৱনৰ চানেকি দাঙি ধৰে। তেওঁ ১৯৮০ চনৰ আগষ্ট মাহলৈ এই বিভাগটোত থকাৰ পিছত ভাৰতীয় খাদ্য নিগম (FCI) বিভাগত Quality Control-ৰ Deputy Manager ৰূপে গুৱাহাটীত নিযুক্ত হয়। ১৯৮১ চনৰ পৰা ১৯৮৩ চনলৈ কৰ্মসূত্ৰে বিহাৰৰ ৰাজধানী পাটনাত কৰ্ম সম্পাদনা কৰিবলগীয়া হয়। পুনৰ ১৯৮৩ চনত গুৱাহাটীলৈ Regional Officer ৰূপে পদোন্নতি লাভ কৰি ঘূৰি আহে। পিছলৈ ১৯৯৮ চনত সেই বিভাগৰেই Jonal Office-অত Manager (Movement) হিচাপে পদোন্নতি লাভ কৰে।

শ্বহীদ বিনেশ্বৰ ব্ৰহ্ম এজন তীক্ষ্ণ মেধাসম্পন্ন, বুদ্ধিমত্তা, সু-চিন্তক, সমাজসেৱক, সাহিত্যিক তথা সু-সংগঠক আছিল। তেওঁ মুঠ ৮-টা ভাষা সলসলীয়াকৈ ক'ব পাৰিছিল। সেইবোৰ হ'ল— বড়ো, ইংৰাজী, অসমীয়া, বঙালী, হিন্দী, নেপালী, ভোজপুৰী আৰু ৰাজবংশী।

বিনেশ্বৰ ব্ৰহ্মই ১৯৯০ চনৰ পৰা ১৯৯৩ চনলৈ বড়ো সাহিত্য সভাৰ সাধাৰণ সম্পাদকৰ পদত নিৰ্বাচিত হয়। দুটা কাৰ্যকালৰ বাবে বড়ো সাহিত্য সভাৰ সভাপতিৰ পদ অলংকৃত কৰিছিল। ২০০০ চনৰ ১৯ আগষ্ট তাৰিখে গুৱাহাটীৰ ভেটাপাৰাস্থিত নিজ বাসভৱনত অচিন আততায়ীৰ হাতত গুলিবিদ্ধ হৈ তেওঁ অকাল মৃত্যুক আঁকোৱালি লয়।

তেওঁৰ প্ৰকাশিত গ্ৰন্থ হ'ল— 'আই নি মাদৈ' (কবিতা পুথি-১৯৮৫), 'ৰবৈসিখ্লা' (কবিতা পুথি-১৯৯৭) আৰু 'আংনি গামি ভাতাৰমাৰি' (প্ৰবন্ধ সংকলন)।

ইয়াৰ উপৰিও বড়োসকলৰ পুৰোধা ব্যক্তিসকলৰ ভিতৰত গুৰুদেৱ কালিচৰণ ব্ৰহ্ম আৰু বদৌফা উপেন্দ্ৰনাথ ব্ৰহ্মাৰ নাম লেখত লবলগীয়া। কালিচৰণ ব্ৰহ্মদেৱে বড়োসকলৰ মাজত ব্ৰহ্মধৰ্ম প্ৰচাৰ কৰিছিল আৰু বড়োসকলৰ সমাজ সংস্কাৰৰ গুৰি ধৰোঁতা আছিল। বদৌফা উপেন্দ্ৰনাথ ব্ৰহ্মায়ো বড়োসকলৰ শৈক্ষিক, সামাজিক আৰু ৰাজনৈতিক ক্ষেত্ৰত বিশেষ অৰিহণা যোগাইছিল।

প্ৰশ্নাৱলী ঃ

১। বড়োভাষা কি ভাষাগোষ্ঠীৰ অন্তৰ্ভুক্ত।

২। বড়োভাষা কেতিয়া প্ৰাথমিক শিক্ষাৰ মাধ্যম হিচাপে স্বীকৃতি লাভ কৰিছিল?

৩। বড়োসকলৰ বিষয়ে লিখা দুখন গ্ৰন্থৰ নাম লিখা।

৪। বড়োভাষাৰ প্ৰথম গ্ৰন্থখন কি?

৫। বড়োসকল পৰম্পৰাগত সাজ পাৰত ব্যৱহাৰ কৰা কেইটিমান চানেকিৰ নাম উল্লেখ কৰা।

৬। চমুটোকা লিখা ঃ

(ক) ওস্তাদ কামিনী কুমাৰ নাৰ্জাৰী (খ) শোভা ব্ৰহ্ম (গ) বীনেশ্বৰ ব্ৰহ্ম

*** ** ***